Om Ätiologien af den hereditäre Syfilis.

Af

D:r ADAM ÖWRE
i Kristiania.

Som antydet i min sidste Artikkel om ovenstående Årsagsforhold, indfört i närvärende Tidsskrifts femte Bind ("Nye Bidrag til Lösning af Spörgsmålet: Fra hvem arves Syfilis?"), har mine Iagttagelser derover väret fortsatte; og jeg agter her at fremlägge Resultaterne. Det kunde måske synes noget tidligt allerede nu at fremkomme hermed, såsom Antallet af Tilfäldene vel ikke kan antages at väre synderligt stort, da Materialet fremdeles kun tages fra mit private Klientel. Men, dels er det ikke absolut nödvendigt for at bidrage til at få en Sandhed erkendt, at den numeriske Optälling skal väre så särdeles stor, når kun det observerede har väret nöjagtigt og tilsträkkeligt länge under Observation; og det vover jeg at påstå om mine Tilfälde, hvilket også enhver vil kunne overbevise sig om ved at gennemgå Kasuistikken, der denne Gang indbefatter 13 ikke tidligere omtalte Fädre med 20 Börn, og 9 af de tidligere omnävnte Fädre med 14 nye Börn, — dels anser jeg det rigtigt, at Fakta til Stötte for den Cullerierske Läre fremkommer nogenlunde jävnt, da Flertallet af Forfatterne over dette Arvespörgsmål endnu röster for den syfilitiske Faders Ävne til gennem Säden alene at kunne overföre Syfilis til sit Afkom; enkelte påstå også: Overförelse af Sygdommen til Moderen ad samme Vej. Disse sidstes Tal er dog i kendeligt Aftagende. Og det er mig en Gläde tillige at kunne melde, at Cullerianerne, om jeg så må betegne CULLERIER's Menings-

fäller, på samme Tid er i Tiltagende. Jeg vil tillade mig i Slutningen af denne Afhandling at omnävne nogle af dem og deres Skrifter.

———

I 1873 var Antallet af de af mig opregnede specifiske Fädre 29, deres Börn 55.

Som i de tidligere Beretninger [1]) vil også i efterstående Kasuistik for de Fädre, som för har väret omnävnte og her måtte genträffes, det da meddelte findes anfört mellem "—".

1. I., "i 1868 opfört som N:r 10, i 1872 N:r 2, i 1873 N:r 2; syfilitisk Våren 1861, fik i 1866 en Datter og en i 1869, bägge med udmärket Helbred; Våren 1872 en Sön, som på nogle ubetydelige Furunkler när altid har väret og fremdeles er frisk;" Hösten 1873 en Sön, som aldrig har väret syg.

2. R., "i 1868 N:r 4, syf. Vinteren 1863—64, gift i Maj 1867, fik en Sön i hvert af Årene 1868", 1870 og 1871. Midtsommers 1872 på en Rejse over Nordsöen med stygt Vejr, hvorunder Moderen led meget af Sösyge, en Abort (i 2:den Måned). Omtrent ½ År derefter også en Abort (i 2:den Md.), efter vedholdende og ansträngt Arbejde ved Symaskine og närmest foranlediget ved Indtagelsen af en stor Dosis sulph. magnes., hvorpå hyppige och rigelige Afföringer; så påfulgte Aborten. Våren 1873 også en Abort (2:den—3:dje Md.), uden nogen bestemt påviselig Grund. April 1874, ved Terminen, en Datter, som bestandigt har väret frisk og stärk, uden at frembyde noget som helst Spor af specifisk Påvirking. — Gravida fra Juli 1874 befandt Moderen sig ikke rigtigt vel ud over Hösten og aborterede i Oktober (3:dje Md.), uden ydre påviselig Foranleding.

Det skulde vel ikke kunne falde nogen ind for Alvor at ville henföre disse 4 Aborter med deres märkelige Samtidighed (2:den—3:dje Måned) til en specifisk Årsag? Den indbyrdes Lighed er for stor, og Uligheden med de sädvanlige syfilitiske Aborter også for stor; ti der varer som almindelig Regel ethvert fölgende Svangerskab längere og längere. — De förste 3 normale Födsler med sundt Afkom vidner også in casu stärkt mod specifisk Indvirkning; og en medvirkende Grund til Aborterne kan vel med rette söges i de hurtigt på hverandre fölgende Konceptioner — 8 i 7 år?

---

[1]) 1. "Nogle Meddelelser om Genesen af den hereditäre Syfilis." Se Forhandlinger ved de skandinaviske Naturforskeres Möde i Kristiania, 1868.
2. "Fra hvem arves Syfilis? Se Nord. medic. Arkiv, Bind IV, N:r 5, 1872.
3. "Nye Bidrag til Lösning af Spörgsmålet: "Fra hvem arves Syfilis?" Se Nord. medic. Arkiv, Bind V, N:r 19, 1873.

3. J., "i 1872 N:r 7, i 1873 N:r 4; syf. 1862, gift 1868. Hustruen aborterede i Begyndelsen af Februar 1869 (efter Skräk) og i Slutten af December samme År (efter Overansträngelse). Da hun Sommeren 1870 antog sig frugtsommelig på nyt, måtte hun holde sig i Ro fra 2:den til 4:de Måned, og födte så i Mars 1871 en Datter, som, når undtages en krupös Lungebetändelse i Februar 1873, altid har väret frisk og ingensinde frembudt Tegn af specifisk Lidelse. — Medio Januar 1873 en Sön," der til denne Tid aldrig har väret syg på nogen omnävnelsesvärdig Måde og — ligervis som Sösteren — er et usädvanligt triveligt Barn. — D. 24:de December 1874 en Datter af et overvättes stärkt og sundt Udseende, hvilket hidtil (1:ste Juli) har bevaret sig, medens at hendes Sundhedstilstand i det hele har väret som hendes Söskendes [1]).

4. O., "i 1872 N:r 3, syf. 1861, gift 1868, fik 1869 en Sön, der aldrig har frembudt noget som helst Tegn på Syfilis og er et usädvanligt stärkt Barn." Hösten 1871 en Sön, Våren 1873 en Datter, Vinteren 1875 en Sön; alle fire har väret og er fremdeles af fortrinlig Sundhed (24:de Juni).

5. A., "i 1872 N:r 13, i 1873 N:r 8, syf. 1865, gift 1869, fik 1870 en Sön, i Slutten af 1871 en Datter, hvilke bägge er og har väret friske;" medio 1873 en Sön, der döde 8 Måneder gammel af hydroceph. acut., udviklet efter en besvärlig og langvarig Bronkit. Der var ingensinde på nogen Kant Spor af specifisk Lidelse. — Hösten 1874 en Sön, som var frisk og rask til udi Februar 1875, da han efter omtr. 3 Ugers Sygdom döde af en pleuropneumonia dextra. (Sektionen udförtes af Prof. Heiberg d. $\frac{28}{2}$ 1875). Hverken i Live eller efter Döden kunde noget Spor af Syfilis påvises hos den vel 4 Måneder gamle Dreng. — De to förstefödte Börn er fremdeles friske og uden synbar specifisk Påvirking.

6. A., "i 1873 N:r 7, syf. 1864, gift 1871, fik 1872 en Datter" og i Begyndelsen af 1874 en til. Bägge friske — på det när, at den äldste i sit förste År led af nogen Tarmkatarr, og den anden har havt lidt Ekzem på Kinderne og Baghovedet (crusta lactea). Aldrig Fänomener af syfilitisk Affektion hos nogen af dem.

7. C., "i 1872 N:r 16, i 1873 N:r 9, syf. 1866, gift 1869, fik 1870 en Sön, der uagtet et vedholdende og udbredt Ekzem trivedes meget godt; i Begyndelsen af 1872 en Datter, som helt ud i Maj 1873 ikke på nogen Måde havde varet syg." I de förste Dage af 1874 en Datter, som til denne Tid (medio Juni) er Sundheden selv, hvilket også gälder de to äldre Börn.

8. W., "i 1873 N:r 10, syf. 1867, gift 1870, fik 1872 en Sön," i Maj 1874 en til. Bägge overmåde friske og store, har så godt som ikke havt Lägehjälp fornöden — undtagen for lidt Tarmkatarr.

---

[1]) Om disse 2 Aborter findes närmere Redegörelse i dette Arkivs femte Bind N:r 19, Sid. 11. — En väsentlig Stötte for min Antagelse af deres Ikke-Specificitet kan også, synes mig, söges i de 3 Födsler af fuldbåret og friskt Foster. Nogen Behandling af Moderen har ikke fundet Sted. Hun var altid, för som nu, Sundheden og Triveligheden at se til.

9. I., "i 1873 N:r 11, syf. 1868, gift 1871, fik 1872 en Datter, som har väret og endnu er af udmärket Sundhed;" i November 1873 en Sön, der som Sösteren hidtil (medio Maj) er af fortrinlig Helbred.

10. H., syf. 1856, gift 1868, fik en Datter i Begyndelsen af 1869, en Sön i hvert af Årene 1870 og 1871, en Datter 1872 og en Sön 1874. Alle disse Börn har nydt og nyder fremdeles en udmärket Sundhed, uden nogensinde at have frembudt Tegn på Infektion. Derimod har Faderen lidt af Recidiver både af sekundär og tertiär Natur, senest 1874—75 af en tuberkulo-serpiginös Hudaffektion.

11. I., syf. 1863, gift 1874, fik 1875 en Sön af overvättes Legemsudvikling og fuldkommen Sundhed at se til. Da jeg sidst så ham, nästen 5 Måneder gammel, var han fremdeles i enhver Henseende et Pragtexemplar.

12. L., syf. 1866, gift i Februar 1873, fik i December samme År en Sön og i Decemb. Året efter en til. Den förste holder sig noget bleg og mager med utryg alvns; den anden er udstyret med fortrinlig Helbred (5:te Maj). Ingen Symptomer af Infektion hos nogen af dem.

13. I., syf. 1866, gift 1873, fik i Januar 1874 en Sön, der til denne Tid (medio Juni) har väret overmåde frisk og trivelig. Uagtet nogen Tarmkatarr, er han ved usädvanligt godt Huld.

Hustruen nu gravida i 9:de Måned.

14. A., syf. 1866, gift 1873, fik i Begyndelsen af Februar 1875 (1:ste Svangerskab) en Datter, som da var og fremdeles er et själdent friskt og triveligt Barn (30:te Juni). Faderen har flere Gange havt Lungeblöduing og lider af tre Analfistler.

15. Y., syf. Vinteren 1866—67, gift i Begyndelsen af 1873, fik i Oktober samme år en Datter, som stadigt har frydet sig ved en excellent Sundhed. I Begyndelsen af 1875 fik han en Datter til, der lige som Sösteren er ualmindelig frisk og stärk (11:te Juli).

16. T., syf. i Slutten af 1868, gift i Begyndelsen af 1873, fik i Oktbr samme År en stor og frisk Sön, der har väret og er et Pragtexemplar. I Januar 1875 atter en Sön, der — om muligt — overtraf den förste i friskt og stärkt Udseende, hvilket har vedligeholdt sig fremdeles (10:de Juli).

17. E., syf. 1868—69, gift Hösten 1873, fik i Avgust 1874 en Sön, der til denne tid ikke har behövet Lägehjälp (1:ste Juli).

18. O., syf. 1869, gift 1873, fik 1874 en Sön, der var og er frisk og stärk (1:ste Maj).

19. O., syf. 1858, fik Våren 1873 en Datter, som til denne Tid har havt det og fremdeles har det godt og vel. — Faderen har oftere frembudt sekundäre Recidiver, går for Tiden med Affektion af Kraniebenene.

20. Y., syf. 1865, fik Midtsommers 1873 en Datter, som har väret og er en Type på Sundhed; der har ingensinde vist sig Tegn til Infektion. — Faderen har flere Gange präsenteret Fänomener af tardiv Natur, efter Barnets Födsel.

21. E., syf. 1870, fik 1873 en Sön, som bestandig har väret frisk og rask, så han ikke har tilträngt Lägetilsyn.

22. O., syf. Vinteren 1872—73, fik i Begyndelsen af November 1874 en Datter, som på en ubetydelig Konjunktivit när har väret og fremdeles er ved perfekt Sundhed.

Her har vi således 13 ikke tidligere omtalte Fädre med 20 Börn, og 9 af de tidligere anförte med 14 nye Börn, hvilke Tal, sammen med de i 1868, 1872 og 1873 meddelte, giver: *42 Fädre med 89 friske Börn.*

Af den hele Börneflok, som disse 42 specifiske Fädre til denne Tid har produceret, og hvilke alle er ved särdeles god Helbred, er kun 3 — tre — döde, den ene af rachitis, den anden af hydroceph. acut., den tredje af pleuropneum. — Fem af dem kender jeg ikke längere noget til, idet tre er emigrerede, og to har et for mig fremmed Opholdssted.

De respektive *Mödre* befinder sig *alle* godt og vel, *uden nogensinde at have frembudt det mindste Tegn på Infektion.*

Resultatet af disse Undersögelser bliver i 1875 det samme som tidligere:

1. En latent-syfilitisk Fader har *ingen direkte* Del i Udviklingen af den medfödte Syfilis.
2. Afkommet efter en sådan Fader er friskt og sundt.
3. Medfödt Syfilis forudsätter *altid* en inficeret Moder.
4. En syfilitisk Mands Säd udöver *ingen som helst* Indflydelse på Moderens Organisme, hverken direkte eller indirekte (gennem Svangerskab).

Jeg vil ikke undlade at fremholde, at der indom min Observationskreds forekommer Tilfälde, som skriver sig fra 16—17 År tilbage i Tiden.

Blandt Meningsfäller vil jeg först omnävne Frederick Sturgis, der i en Brochure, "On the etiology af hereditary syphilis," New York 1873 [1]), med Bestemthed opträder mod den fädrene direkte Delagtighed, og deri lägger for Dagen et literärt Kendskab, en nosologisk Sikkerhed og et kritisk Skarpsyn, som er höjst själdent, ja tilvisse forbavsende, hvis han har gjort sine Studier udelukkende i de forholdsvis så unge amerikanske lägevidenskabelige Forhold.

[1]) Aftryk af "The New York medical Journal," Juli 1871 og Juli 1873.

Hans Bog er delt i 2 Afsnit. I det förste omhandles de mere bekendte nyere Forfattere *mod* den latent-syfilitiske Faders umiddelbare Smitteävne gennem Säden, som CULLERIER (1854), NOTTA (1860) og CHARRIER (1862), hvis Meddelelser og Kasuistik han viser sig gennemgående fortrolig med efter de originale Kommunikationer. Han gengiver de sidst nävnte to Herrers 18 Kasus in extenso, og fäster isär Opmärksomheden ved en af CHARRIER'S, som jeg her vil tillade mig at meddele, da den er särdeles oplysende:

En syfilitisk Mand smitter sin Hustru, som föder et Barn, der dör 1 Måned gammelt med specifiske Fänomener; så kommer to prämature Födsler, den ene i 4:de, den anden i 7:de Måned. Det sidste Foster havde muköse Papler om anus. — Samtidigt med denne Födsel omtrent föder Mandens Mätresse også et Barn, som til 3 Års Alderen ingensinde viste Spor af Infektion. Der kan, siger STURGIS, göres den Indvending mod denne Kasus, at Barnet kunde skrive sig fra en anden Fader; men hertil svarer CHARRIER: "Dette Barn ligner i enhver Henseende sin Fader og har som han en höjst egen Formation af Tommelfingrene (une conformation toute particulière des pouces), hvilken de legitime Börn også havde frembudt."

Efter at have fremholdt, hvor såret vanskelig det er ved én Undersögelse og ofte af ét Symptom alene, f. Ex. et Ar eller en Glandelhävelse, at opgöre nogen bestemt Dom om Tiden for stedfunden Smitte, meddeler STURGIS i dette Kapitel den meget bekendte og så ofte citerede Kasus fra RICORD'S "Lettres sur la syphilis," der skal tjäne til Stötte for Påstanden om en Faders Ävne til gennem Säden alene at smitte Fosteret, men som vor Forfatter finder "modtagelig for en anden Tydning end den, som den eminente Avtor giver, — uagtet den Klarhed og Nöjagtighed, hvormed Tilfäldet er beskrevet, ikke så let udsätter det for den Beskyldning om Mangelfuldhed, som ellers kan göres til den störste Del af herhen hörende Meddelelser."

Dette Tilfälde er: "RICORD konsuleredes om et 6 Måneder gammelt Barn, som havde väret udsat hos en Amme. Barnet var nästen ganske bedäkket af en blöd skvamös Syfilide; om Analåbningen og på Läberne ulcererende muköse plaques. Moderen beskyldte Ammen for at have smittet Barnet. Ammen påstod, at de förste sygelige Tegn havde vist sig ved Barnets 6 Ugers Alder.

Ägtefolkene forklarede, at de aldrig havde havt Syfilis; og den nöjagtigste Undersögelse kunde ikke påvise noget som helst Tegn til existerende eller aflöben Infektion. Ammen undersögtes også omhyggeligt, men syntes at väre fuldkommen frisk. Hendes Barn, som hun havde givet Die sammen med det syge, var ganske friskt.

Ricord var i adskillig Tvivl med Hensyn til Kilden for Smitten. Dagen derpå kom imidlertid en ung Kavallerioffiecr til ham med en palmar og plantar Psoriasis. Denne Mand spurgte med megen Deltagelse om det syge Barns Tilstand, og betrode R. sit Forhold til Moderen. Ukendt med Lovene for Overförelse af denne Lidelse blev han höjligt overrasket ved at höre, at Barnet var bleven inficeret, isär, da han trode, at han var helbredet, og såsom der hos ham ikke fandtes noget Tegn på Sygdom, da han havde Samkvem med Moderen, som også ganske og aldeles havde undgåt Smitte."

Vor Forfatter vedbliver så: "Her har vi fire Parter: Ägtemanden, Moderen, Ammen og Kavallerioffiecren. Af disse frembyder kun den ene, den sidste, Tegn på Syfilis. Ägtemanden og Ammen kan ganske lades ud af Betragtning; den förste, fordi det faktisk ikke gör noget fra eller til, hvad enten han havde eller ikke havde Syfilis; den anden, på Grund af hendes Barns gode Helbredsforfatning. Havde Ammen nemlig väret syfilitisk, vilde også Barnet have väret det. To er altså tilbage, Moderen og Kavallerioffiecren. Han er utvivlsamt én Kilde til Barnets Sygdom; men Spörgsmålet er: var han den eneste Kilde? Hans Tegn paa Sygdommen består ved Undersögelsen i psoriasis palm. et plantar.; men når havde han smittende Fänomener? Den existerende Affektion er i Almindelighed en sent fremträdende Form, men kan dog vise sig når som helst inden en Periode fra sex—otte Uger til to—flere År efter den primäre Läsion. (Her anföres flere franske, tyske og én amerikansk Forfatter som Hjemmelsmänd for denne Tidsgränse.) Det syge Barn er 6 Måneder gammelt; lägges hertil de 9 Måneder in utero, får vi 15 Måneder. Ved den Tid havde Officeren Syfilis, efter hans egne Ord; og er det så urimeligt at antage, at, uagtet han trode sig helbredet, da han havde Omgang med Moderen, dette kan have väret en Fejltagelse, og at han i Virkeligheden havde et eller andet smittende Symptom? Er det da usandsynligt, at Moderen kan väre bleven smittet — muligens endog uden at vide noget derom?

Jeg tror det just ikke selv, men vil dog til Stötte for denne min Supposition henvise Läseren til to Tilfälde, som findes omtalte i BUMSTEAD'S Värk "Pathology and Treatment of Venereal Diseases" (S. 478 og 479), hvor Patienterne havde uomtvistelige Tegn på Syfilis, men var ganske uvidende derom. — På den Tid, da Moderen in casu blev undersögt af Rieord, kan hun enten have väret frisk, eller, hvad der ikke er så ganske usandsynligt, i et Slags Overgangs- eller Latenstilstand af Sygdommen, så at der kunde have väret Mulighed for at påvise noget specifisk hos hende, om R. kunde have havt Lejlighed til at undersöge mere end én Gang."

"Jeg föler klart," lägger STURGIS til her, "at man letteligt vil anse denne min Forklaring for mere skarpsindig end naturtro: men sammenholdt med andre Tilfälde, som skal refereres senere, tror jeg ikke, den vil synes så langvejs sögt endda."

For mit Vedkommende må jeg erkläre, at der i Virkeligheden er mere berettiget Plads for Tvivl end for Tiltro lige over for et så löst og vagt refereret Tilfälde. Hvad der först og fremst er uforklarligt, hvad enten Barnets Syfilis skulde skrive sig direkte og alene fra Officeren eller og fra Moderen med, det er, at Ammen og hendes Barn holder sig fuldkommen friske, uagtet et Individ med kongenital Lues dier hende i mindst 4½ Måneder, og det samtidigt med og sammen med hendes eget Barn. Ja, jeg tror, jeg går ikke for vidt, når jeg vover at påstå, at sådant Resultat i Virkeligheden vilde väre *umuligt* både for den ene og den anden. Vi ved nu fuldt vel, at den medfödte Syfilis ikke alene er smitsom, men at den er meget, overmåde meget smitsom; og in casu er der fuldgod Grund tilstede for Smitte, når vi ser hen til, at det syge Barns Läber er besat med ulcererende plaques muqueuses. Den eneste Forklaring på denne tilsyneladende Uimodtagelighed hos Ammen måtte väre at söge deri, at hun havde havt Sygdommen för; og dette er nok muligt, uagtet hun ved den "omhyggelige" Undersögelse af Rieord "syntes at väre fuldkommen frisk," og uagtet hendes Barn ikke alene er levende födt, men — som det lader — også friskt födt og holder sig ganske sundt ved Präsentationen. Födsel af friskt og levedygtigt Afkom kan nemlig undertiden finde Sted hos syfilitiske Mödre, selv med ganske ny Infektion, hvilket jeg har havt Lejlighed til at iagttage nogle få Gange, og hvilke Observationer jeg agter ret snart at meddele. Men at et sådant

Barn usmittet skulde kunne die 4½ Måneder den samme Amme som et hereditär-syfilitisk Barn med stärke Mundsår, det ved vi nok intet om; i al Fald kender jeg ikke noget sådant Tilfälde, og jeg resikerer näppe meget ved at fremsätte den Påstand, at det Slags medfödt Immunitet ikke findes. Om Ammens Barns tidligere Sundhedstilstand eller om dets Alder meldes ikke et Ord; heller ikke om det syge Barns Alder, da det blev udsat.

Lige over for Ammens Udsagn, at dette Barn begyndte at vise de förste Tegn på Sygdommen ved 6 Ugers Alder, bliver det også noget ubegribeligt, att hun ikke, efter hvad det lader i det mindste, underrettede de opgivne Forāldre derom tidligere; lige som det tyder på et eget Slags Moderkärlighed, at den virkelige Moder må antages ikke at have tilset sit bortsatte Barn på omtrent 5 Måneder! Havde hun gjort det og så fundet den lille syg, vilde der sandsynligvis have väret sörget for Tilvejebringelsen af Lägehjälp tidligere.

Mangelfuld er denne Sygehistorie også derved, at der ikke meldes andet om Ägtefolkene end, at Manden var äldre end Konen, og at Konen var ung; ikke et Ord om deres tidligere Helbredsforfatning mere end, at de sagde til Ricord, at de ikke havde havt Syfilis. Stort anderledes kan det nu imidlertid heller ikke godt väre, når en så stärkt beskäftiget Läge, som R. den Gang var, kun har Anledning til at se og konferere med de vedkommende én Gang. Men at nogen i et så indviklet Spörgsmål kan slå sig til Ro med sådanne fattige og magre Oplysninger, det forstår jeg ikke; og den Tydning, som man har givet Tilfäldet, må, synes mig, lige til kaldes uberettiget. Nogen synderlig Stötte for denne deres dristige Opfatting kan vel ikke heller söges i den Omständighed, at Kavallerioffiœeren også angives at have väret ung? — Havde Ricord kendt disse Ägtefolk för, og gennem längere Tid väret deres Läge, vilde vi måske have fåt mere värdifulde Oplysninger end efter denne ene Konsultation. Kanske vi da havde erholdt Besked om tidligere stedfunden Smitte hos Fruen, hvilken nu ikke gives i Ägtemandens Närvär; kanske vi også da kunde have fåt Melding om mulige senere Börns Sundhedstilstand.

At den principale af mine Indvendinger mod dette Tilfäldes Beviskraft og Klarhed, nemlig Ammens og hendes Barns Non-Infektion, ikke har faldt R. ind, kan kun lidet undre os, når vi lägger Märke til, at han i sine "Lettres sur la syphilis"

giver til bedste följende Pröve på nöjagtig Observation: "I flere År har jag havt en Afdeling for Ammer i Midi. Af disse var der ofte nogle, som led af simpel Levkorré; *til dem overlod jeg at opamme syfilitiske Börn*, som man sendte til Afdelingen fra Maternitéen; og *aldrig er nogen af disse Ammer*, under min Opsigt, *bleven smittet*[1])." At denne min Indvending ikke er faldt de mange fra Nutiden ind, der har optaget dette Tilfälde som bevisende, efter at vi er på det rene med Smitsomheden af de kongenitale Affektioner, det undrer mig i höj Grad.

Der tränges som *Bevis* mere end en haltende Sygehistorie, selv om den er undertegnet med en Mesters Navn, som RICORDS.

STURGIS afslutter förste Afsnit (fra 1871) med följende Bemärkninger: "Min Grund til at skrive om dette Tema er fornemmelig den, at henlede Opmärksomheden på det Faktum, at kun lidet er kendt af Ätiologien for den hereditäre Syfilis, og at det er nödvendigt, efter hvert som vor Kundskab udvides, at underkaste de äldre Läresätninger grundig Revision. For at dette kan göres eftertrykkeligt, må vi opgive vor blinde Tro på de gamle Avtoriteter, når de stöder an mod nye Fakta; og vi må atter og atter undersöge Sagen på egen Hånd, ti i Medicinen som ellers i Videnskaben er Skepticisme det förste Skridt til sand Viden."

I andet Afsnit (fra 1873) omhandles isär Forfatterne *for* den fädrene direkte Smitteävne gennem Säden, og der anföres flere Sygehistorier af Mänd, som STURGIS holder for de "bedste og pålideligste Defensorer" for denne Läre, som DIDAY, HUTCHINSON, LANGSTON PARKER, v. BÄRENSPRUNG, TROUSSEAU o. fl. — Disse Tilfälde underkastes nöjagtig Analyse alle tilsammen; og hans Indtryk af dem udtales på följende Måde:" Sådanne mangelfulde Meddelelser burde ikke föres frem og endnu mindre modtages som Stötte for den fädrene umiddelbare Indflydelse på et heredito-syfilitisk Afkom, når der er så stärke

---

[1]) Efter at have omnävnt disse Ytringer udbryder LANGLEBERT i sin "La syphilis dans ses rapports avec le mariage," Paris 1873: "Helas! ce bon temps, l'âge d'or de la vérole, *irreparabile fugit!* En démontrant la contagiosité de la syphilis secondaire, nous avons, pourrions nous dire, "changé tout cela." Et si M. Ricord voulait aujourd'hui en recommencer l'expérience, dix-neuf fois sur vingt, je le répète, il verrait ses nourrices prendre la vérole de leurs nourrissons, même "sous ses yeux" et sans attendre longtemps. Car tel est le pouvoir contagieux des lésions syphilitiques chez le nouveau-né, que les rapports entre le nourrisson et la nourrice, si courts qu'ils soient, suffisent pour que la maladie se propage de l'un à l'autre."

og tilforladelige Beviser for den modsatte Läre. Der er således fuld Berettigelse til at näre Tvivl om den gamle Sats; og jeg tror at have påvist, at, uagtet der *muligens* er noget sandt i den, Beviserne, hvorpå den stötter sig, er defekte, og at den gängse Läre hviler på Data, som ikke udholder sträng Kritik."

I förste Del af dette Afsnit refereres bl. a. et Tilfälde, som er meddelt af Dr VAN BUREN fra New York i förste Bind af "American Journal of Syphilography and Dermatology." Det bärer Vidnesbyrd for CULLERIER. Men da det ikke er tilsträkkeligt detaljeret og klart, efter mine Fordringer til bevisende Kasus i foreliggende Kvästion, vil jeg ikke videre opholde mig ved det. Derimod findes i anden Del to Tilfälde, som jeg skal tillade mig at dväle lidt ved. De er bägge meddelt Forf. af Dr DUNSTER i New York.

1. "A. B. fik Syfilis i 1854, blev gift i 1859, fik en Sön i hvert af Årene 1860, 1862 og 1865, og to Dötre i 1868 og 1869. Alle disse fem Börn er i Live, vel udviklede, robuste og stärke i 1873. Der har aldrig väret Spor af Infektion at påvise hos noget af dem. — DUNSTER havde da väret Läge i Familjen 2 År. — Faderen havde omtrent 4 År tidligere lidt meget af Nervesmerter og tophi, så han var nödt til at bruge Jodkalium, hvilket også nu må tages, ofte i store Doser, for at holde Smerterne i Ave. For Resten befinder han sig vel.

2. C. D. fik Syfilis Våren 1862, giftede sig 1863, fik tre Börn (1865, 1867 og 1870). Ingen Abort eller fortidlig Födsel. Det andet Barn döde 1868 af cholera infantum; de to genlevende er ved udmärket Helbred. — Faderen har havt roseola, muköse Papler, Knuder på den ene tibia, clavicula og ulna. Han er ivrig Tobaksröger, og frembyder af og til Papler i Mundhulen. Dette er det eneste Fänomen af Syfilis på flere År. DUNSTER har fulgt dette Tilfälde helt fra den primäre Periode.

Bägge Mödre har den hele Tid väret af fortrinlig Sundhedstilstand."

Disse to Kasus er godt og grejt beskrevne, og de må uagtet sin Enkelhed tilvisse kaldes konklusive.

STURGIS meddeler også et Tilfälde, som synes at stötte Läreu om den fädrene Overförelsesävne, lånt fra det sjette Bind af "Medical Archives," hvor det er refereret af Dr KENNARD fra St. Louis, Mo. Uagtet Beskrivelsen i flere Henseender er interessant og tydelig for Barnets og ret oplysende for Moderens Vedkommende, finder dog vor Forf. berettiget Anledning til et Par Spörgsmål, som nödvendigen må opklares, för Tilfäldet

kan blive bevisende. Han forlanger nemlig Underretning om tidligere Aborter eller Födsler, hvis sådanne har fundet Sted; samt ordentlig Meddelelse om Faderens Sygdom, der ikke med et Ord nävnes i den hele Sygehistorie." Det er kun ved en stiltiende Slutning, og ikke — som det ser ud til — gennem noget Slags Vished, at han er udpeget som Årsagen til Barnets Syfilis."

Den Besked, som KENNARD giver STURGIS på en privat Henvendelse angående Moderens tidligere Helbredsforfatning, er i mine Öjne yderst mangelfuld og tarvelig. Det heder: "Moderen har väret min Patient nogle År för Barnets Födsel, og er ved flere Lejligheder bleven grundigt undersögt af mig både med speculum og anderledes; men aldrig nogensinde har jeg opdaget Tegn på venerisk Lidelse der. Under og efter Behandlingen af Barnet er hun gentagende bleven undersögt, uden at frembyde noget som helst Fänomen af Syfilis. Hun er nu ved meget god Helse, og benegter på det bestemteste nogensinde at have lidt af venerisk Sygdom."

Og dog er der godt Mulighed for, at sådant kan have fundet Sted, synes mig.

KENNARD burde også have väret adspurgt om: 1:o Moderens Alder, da han behandlede hende, 2:o for hvilken Sygdom han behandlede hende, siden Spekularundersögelse så ofte har gåt for sig, og 3:o hvor gammel hun var ved Barnets Födsel.

Med vor Forf. er jeg fuldkommen enig deri, at "hverken KENNARDS eller RICORDS Kasus, om de end må siges at höre til de bedst beskrevne, er overbevisende. For at blive det, må de indeholde udtömmende Detaljer om bägge Forüldre; lades noget Punkt tvivlsomt eller usikkert, taber de sit Värd."

STURGIS angiver, at han ikke har optaget i sin Afhandling de Tilfälde, han selv har observeret, af den Grund, at han ikke har gjort nöjagtige Optegnelser om dem, og således ikke kunde tale ganske bestemt om hvert enkelt. Så meget tör han dog sikkert udtale: "i alle de Tilfälde af kongenital Syfilis, han har stödt på, har det väret ham muligt at påvise Smitten fra Moderen; og i de Tilfälde, hvor Smitten skulde have skrevet sig fra Faderen alene, har han ved at undersöge Barnet kun fundet et eller andet simpelt Udslag, som et Ekzem eller lignende."

Andet Afsnit slutter omtrent som förste, idet der fremholdes, at nye og selvständige Observationer må til. "Både For-

äldre og Börn må undersöges og kontrolleres en Tid, för man indlader sig på at konkludere. Men fremfor alt lader os ophöre med at afskrive de gamle og mangelfulde Kasus og fremskaffe nye fra egen Observationskreds. Kun på den Måde kan vi håbe at komme til sikre Slutninger om dette vigtige Spörgsmål."

Hele denne lille Bog gör ved sin Kundskabsfylde, Ligefremhed og redelige Sandhedssträben et särdeles vindende Indtryk. Og det er med stor Fortröstning til vort Spörgsmåls heldige og rette Lösning, at jeg ser, at så klart seende og praktiske Folk som Amerikanerne har taget denne Sag i Hånd.

I den af mig for lidt siden citerede Bog "La syphilis dans ses rapports avee le mariage," Paris 1873 skriver Forfatteren Edmond Langlebert, Side 211: "Jeg erklärer herved aldrig i min 20-årige Lägevirksomhed at have truffet et eneste Tilfälde af medfödt Syfilis, uden hvor Moderen i Forvejen har väret inficeret. Og jeg gentager det her: det uhyre ringe Antal Börn, som födes syfilitiske, i Sammenligning med den umådelig store Mängde Mänd, som hver Dag gifter sig efter at have havt Syfilis, er og vil väre for alle uhildede et sikkert og uomtvisteligt Bevis for, at Overförelse af Syfilis gennem Säden alene, om sådan Overplantelse virkeligt kan gå for sig, i det mindste er själden, ja höjst exeeptionel [1]." Det var just denne själdne Forekomst, siger L. et andet Sted, der allerede meget tidligt i hans praktiske Virksomhed indgav ham stärke Tvivl om Realiteten af denne Overförelsesmåde. Og alt hvad han senere har iagttaget, har kun styrket hans Tvivl, så at, om han skulde dömme alene efter sin Erfaring, måtte han ganske og aldeles benegte den fädrene direkte Andel i den medfödte Syfilis. — I hans "Aphorismes sur les maladies vénériennes" kommer han i Anledning af denne Sag frem med fölgende Udbrud: "Hvor mange Klienter kunde jeg vel ikke opregne, som har giftet sig efter at have havt Syfilis, nogle

[1]) Denne Betragtning har jeg tidligere set fremfört af Langleberts Elev Hippolyte Mireur i hans "Essai sur l'hérédité de la syphilis," 1867," hvor det i Slutningen heder: "Om Faderens Indflydelse virkeligt skulde väre så stor, som enkelte Forfattere vil göre den til, — om Produktet af hans generative Virksomhed nödvendigvis skulde väre smittet, hvilket ganske andet beklagelsesvärdigt Syn vilde vi ikke da have for os? Hvilket overvättes stort Antal syfilitiske Börn vilde vi ikke da hver Dag have at optegne?"

endog midt i det sekundäre Stadium, og hvis Börn aldrig har frembudt det ringeste Tegn på Faderens Lidelse!"

I det foreliggende Värk opföres alene 3 herhenhörende Kasus, der imidlertid gengives med detaljeret Nöjagtighed og påviseligt länge fortsat Kontrol. De frembyder også derved stor Interesse alle tre, at *ingen* af de vedkommende Fädre kan siges at *have väret helbredet*, för de nöd sine Fadergläder. Den förste giftede sig — mod L:s Vidende og Vilje — med aperte secundaria, besvangrede 2 Måneder efter sin Hustru, der ved Terminen fik en stor og frisk Sön, som L. observerede i 7 år, uden nogensinde at opdage Spor af Infektion. — Faderen måtte behandles gennem hele 2 År, för han var ganske fri sine Symptomer. Den anden Sön fulgte L. i 4½ År; han blev som den förste diet af Moderen. Og de holdt sig friske alle tre. — Den anden Patient giftede sig i 1865, umiddelbart efter en Behandling af 15—16 Måneders Varighed, og blev i de förste 3 År Fader till 2 Börn, som L. så "flere Gange" i de förste 4 År, uden at noget sygt eller mistänkeligt var at påvise. Under Hustruens 3:dje Graviditet i 1869 (4:de Måned) fik Manden en ulcererende gummös Periostit på höjre tibia. Han kom meget forskräkket til L., og meldte da blandt andet, at han også för havde havt små Recidiver af sekundär Natur, men havde altid väret "forsigtig", så Hustruen ikke i nogen Måde var bleven påvirket. Ulcerationen på tibia repareredes, Svangerskabet tilendebragtes normalt, og der födtes en Dreng, som L. observerede i 3 År, bestandig fri for Infektion — som de äldre Söskende. — Den tredje Kasus galdt en Herre, som havde erhvervet Syfilis kort för Ägteskabet, og var bleven Fader till 5 stärke og sunde Börn, af hvilke det äldste var 8 År, da L. lärte Familjen at kende. Faderen havde hele Tiden väret hjemsögt af små Recidiver, men for Resten befundet sig nok så vel. Det var et makulöst, stärkt pigmenteret, Udslag i Panden, som förte Manden til L.; sådant noget havde efter Patientens Udsagn vist sig mindst en 20 Gange tidligere.

Ved Antallet kan disse Kasus just ikke siges at väre vägtige, men Resultatet er meget betydende og talende: 10 friske Börn, upåvirkede Mödre.

L. medtager i sin Bog nogle Udtalelser af en Del franske Forfattere over vort Ämne, som jeg også vil tillade mig at meddele noget af her.

Cullerier har skrevet: "Jeg delte länge den almindelige Tro om Ätiologien af den hereditäre Syfilis; og på Spörgsmål af Syfilitikere, om de turde gifte sig, svarede jeg, at det kunde ske uden Fare for Moderen" (C. bekendte sig altså da til Ricords Läre om Ikke-Smitsomheden af den konstitutionelle Syfilis), "men at det vilde väre meget farligt for de Börn, som deraf muligens kunde resultere, fordi de vilde medtage Faderens Sygdom. Disse samme Betragtninger gjorde sig også gäldende lige over for nygifte Mänd, der, efter at have havt primaria kortere eller längere Tid i Forvejen, så consecutiva udvikle sig."

"Imidlertid iagttog jeg mange Börn, avlede under sådanne Omständigheder; jeg fulgte dem lige fra Födselen og frem igennem Årene, uden at det nogensinde var mig muligt hos noget af dem at konstatere det ringeste Tegn på Syfilis; og aldrig har Forāldrene, hvem jeg pålagde den störste Agtpågivenhed lige over for det mindste Fänomen, som kunde tyde på noget mistänkeligt fra Hudens eller Slimhindernes Side, klaget over andre Sygdomme end de, man vanligvis träffer hos Småbörn." [1]).

Hertil knyttes to meget instruktive Sygehistorier om Fädre, som med florerende secundaria giftede sig og fik friske Börn, der var under *stadig Kontrol i flere År*, — og holdt sig friske.

Det skulde ret undre mig, om ikke mangen erfaren Läge også hos os kunde af sine Optegnelser påvise lignende Tilfälde som de, C. sigter til i efterstående Udtallelse: "Hvilken Praktiker for Resten har ikke oftere set Mänd efter flere Års Ägteskab blive angrebne og atter gentagne af syfilitiske Recidiver, både tidlige og sildige, der dog har leveret friske Börn, som aldrig har frembudt Spor af specifisk Påvirking?"

Og hvor udbredt selv hos Publikum den falske Läre er, vil ses af fölgende hans, umiddelbart derefter tilföjede, Bemärkning: "Det har ofte hendt mig, at, når jeg har sagt til Syge, der har väret i Uvished om sin Lidelses Natur, at de havde Syfilis, disse da har gjort den Indvending, at de var Fädre til friske og sunde Börn." [2]).

L. omnävner dernäst den store Talsmand for den fädrene Overförelsesävne Diday, og fremhäver det märkelige Faktum, at

---

[1]) Cullerier: "De l'Hérédité de la syphilis," extrait des mémoires de la Société de chirurgie. Paris, 1857; t. IV.

[2]) A. St. Side 235.

denne Forf. i det lange Kapitel, han i sin "Traité de la syphilis des nouveau-nés" ofrer vort Spörgsmål, *ikke anförer et eneste Tilfälde af egen Observation* til Stötte for sin Påstand, men derimod et, som ikke i nogen Måde er mindre märkeligt end de 3 fra LANGLEBERT og de to fra CULLERIER. Han fremstiller nemlig for os et sundt Barn, der skylder sin Tilvärelse en syfilitisk Fader, hos hvem nye Fänomener bröd frem under Hustruens Svangerskab:

"I Juni 1849 kom en ung Mand til D. med en månedgammel Chanker; han skulde gifte sig om 1 År med en Dame, som hans Familje havde bestemt for ham fra Barneårene. En 2—3 Uger efter förste Konsultation udviklede sig en papulös Syfilide, derpå Halsaffektion. Han behandledes en 6—7 Måneder, giftede sig til fastsat Tid, og Konen blev snart frugtsommelig. Henimod Svangerskabets 3:dje Måned tog Manden, for Sikkerheds Skyld til Aachen, og blev der under Brugen af Badene til sin store Skräk overrasket af et särdeles karakteristisk papulöst Recidiv samt nogle muköse plaques ved anus, hvilke Fänomener D. havde Anledning til at konstatere. — Manden väntede efter dette sin Kones Nedkomst med den störste Ängstelse, frygtende for at få et gennemsygt og ödelagt Barn... Han blev lykkeligvis skuffet... Barnet er nu over 2 År gammelt og har den hele Tid befundet sig udmärket vel."

Ja höjst märkeligt er det i Sandhed, at en så udpräget Partisan ikke leverer en eneste Observation fra egen Praktik! "Man må vel deraf kunne slutte", siger LANGLEBERT, "at D. aldrig i sin lange Virksomhed har set en sådan Kasus; ti man må vel antage, at han vilde have medtaget den til Stötte *for* sin Mening, al den Stund, han har refereret et Tilfälde som det netop meddelte, der går stik *imod* den, selv om han kun havde en eneste én... Nu, denne Armod hos en Mand, som i mere end ¼ Århundrede har väret en af de mest beskäftigede Specialister i en By som Lyon, beviser i det mindste, at denne Overförelsesmåde ikke just er noget meget almindeligt."

NOTTA og CHARRIER, som så föres frem for os, har vi alt tidligere gjort Bekendtskab med og kan derfor gå dem forbi her.

"BOUCHUT har", heder det derpå, "i sit Värk "Les maladies des nouveau-nés" sagt: Den hereditäre Syfilis *kan* skrive sig fra Faderen..... Men kort derefter," siger CULLERIER, af hvem L. har lånt dette Citat, "tilföjer BOUCHUT, som om han er

begyndt at föle Anger over at have ofret for meget till Traditionen, og som om Sandheden, i Overensstemmelse med hans Erfaring, vandt frem til Klarhed: "Efter Videnskabens nuvärende Standpunkt er Läreu om den umiddelbare Overförelse af Syfilis til Afkommet ved Faderen alene ikke synderligt vel fastslåt, og i nästen alle godt observerede Tilfälde af medfödt Syfilis har Årsagen väret funden hos Moderen."

"For at kunne udtale sig således," siger CULLERIER videre, "stötter B. sig till Observationen. — Men det er just Observationen, Naturbetragtningen, som jeg også påberåber mig, når jeg tror mig berettiget til ganske og aldeles at benegte Faderens direkte og umiddelbare Delagtighed i den hereditäre Syfilis[1])."

"De forskellige Spörgsmål om Genesen af den medfödte Syfilis," vedbliver så L., "har aldrig beskäftiget RICORD synderligt. Imidlertid skal han en Gang, efter en Meddelelse af TROUSSEAU, have udtalt fölgende Mening til T.: "Det er ikke muligt, at en syfilitisk Fader kan overföre Syfilis til sit Barn, med mindre han *först har smittet Moderen*[2])." R. har aldrig protesteret mod denne Ytring, uagtet vi läser i hans "Lettres sur la syphilis" den mere underholdende end oplysende Historie om en Kavallerioffìeer, der skulde have indplantet i en frisk Familje et inficeret Barn. — Men det er for Resten rimeligt, at Forf. selv aldrig har tillagt denne Historie mere Betydning, end den fortjäner."

L. citerer til Slutningen MIREUR, hvis "Essai sur l'hérédité de la syphilis" efter hans Formening er det betydningsfuldeste af alle de senere Arbejder over vor Genstand; "det vil altid stå som et Forbillede på videnskabelig Analyse og Kritik", heder det bl. a. Efter en grundig og omhyggelig Undersögelse af de fornemste Data og Argumenter, som Tilhängerne af Läreu om den fädrene Overförelsesävne påberåber sig, kommer M. til den Slutning, at de alle er mere eller mindre tvivlsomme, og at man har tilkendt dem altfor stor Räkkevidde. M:s Hovedkonklusion lyder: "Hereditär Syfilis fra Faderen alene er overordentlig själden, exceptionel[3])."

[1]) CULLERIER, A. S. Side 245.
[2]) Gazette des hôpitaux, 1846.
[3]) Sådan löd M:s Konklusion i 1867. Efter Udtalelser såvel i hans nyeste Värk: "La Syphilis et la Prostitution dans leurs rapports avec l'Hygiène, la Morale et la Loi", Paris 1875, Side 58, som i Privatbreve til mig agter han ret snart

"Det er også min Mening," siger LANGLEBERT, "og sådan vil den blive hos alle dem, der uden nogen fremmad Påvirking opgör sin Dom alene efter den kliniske Observation, rigtigt tydet."

Efter dette er der således ikke så ganske få Franske fra den nyere Tid, der har samme Opfatning som VASSAL (1807) og CULLERIER (1854); — men let og snart går det sandeligt ikke at få fjärnet rodfästede Vrangforestillinger, isär når Modbeviset skal fremskaffes på en privat og ofte trang Observationsbane. — Når LANGLEBERT t. Ex. i 1873 finder sin Elev MIREUR'S Udtalelser fra 1867 så overbevisende, at han udtaler, at "de burde väre Videnskabens sidste Ord om vort Spörgsmål", og når omtrent samtidigt to af hans Landsmänd, BRÉBANT (1873) og VIOLET (1874), offentliggör Tilfälde af direkte Overförelse fra Faderen, så ser det ud til, at man må väre beredt på at give god Henstand, för Sandheden kan få kämpet sig frem til Sejr[1]).

Der er for nogle få År siden foretaget et direkte Experiment for at undersöge, om Säden fra en Syfilitiker er smitsom eller ikke. Det er lykkedes mig at skaffe til Veje det Numer af "Marseille médieal," hvor Forsöget er beskrevet, og jeg agter at meddele det her — ikke alene på Grund af dets Själdenhed, det er vist nok hidtil enestående, men väsentligt på Grund af dets Beviskraft.

I det fjärde og sidste Afsnit af den omfattende "Etude critique" over LANGLEBERTS oven citerede Värk, som MIREUR har leveret i den nysnävnte sydfranske Journal (Juniheftet 1873), udbryder han, efter at have omtalt nogle löse Udtalelser med tilhörende Exempler af PORTER ("Essai sur l'historie de la syphilis," 1857), efter hvilke "Sädväsken ene og alene — uden

at besörge en ny og foröget Udgave af sin "Essai". Det skulde meget undre mig, om han ikke da, til Fölge sine Observationer, kommer til at konkludere absolut i CULLERIERS Ånd.

[1]) Dr BRÉBANT fra Reims har jeg fundet omnävnt i "Revue des sciences médicales en France et à l'étranger", Paris 1874, Side 253, hvor hans Meddelelse indledes med fölgende Ord: "Der kendes i Videnskaben ganske bestemt flere Tilfälde af hereditär Syfilis, overfört fra Faderen til Barnet uden Infektion af Moderen." (?)

VIOLET nedlägger i sin "Etude pratique de la syphilis infantile," Paris 1874 sine Erfaringer over vort Spörgsmål efter ét Års Tjänestgören i Hospitalet Antiquaille (Lyon), hvor alle har samme Mening som han. (!)

Mellemkomst af Svangerskab endog — skulde kunne väre i Stand til at inficere Hustruen", men hvilke Tilfälde lige til og grejt lader sig forklare i Fölge Sekundäraffektioners Smitsomhed: "det er forbavsende at se DIDAY, denne värdige Chef for den store Lyonerskole, udenfor de mest elementäre Love for det veneriske Smittestof at söge Forklaringen på disse PORTER'S Kasus, idet han fortäller os:" "Säden kan inficere direkte; og Spermatozoen, der er Transportmidlet for Giften, har efter sin Vandring til Ovariet endnu Kraft nok til at forgifte både Ägget og Moderorganismen, som bärer det[1])."

Fremfor en sådan Påstand, der mildest talt må karakteriseres som "uforsigtig", foreträkker MIREUR LANCEREAUX'S Uvished: "Spörgsmålet om Sädens Smitteävne må oplyses med nye Kendsgerninger, för end det er muligt at antage eller ganske forkaste den[2])."

Hvad MIREUR selv udtalte Året efter, i 1867, har vi alt set. "Når jeg den Gang vovede at påtage mig Sagen for Sädens Ikke-Smitsomhed, var jeg ikke ledet af nogen bestemt Angivelse derom, ti jeg havde forgäves rådspurgt Forfatterne; jeg gjorde det, ligefrem tilstået, under Inflydelsen af et Slags Henförelse. Denne Hypotese var gunstig for de Ideer, jeg havde at forsvare (ved Inavguraldisputatsen), den dannede Grundvolden for alle de Argumenter, jeg havde at stötte mig til; det var så naturligt da, at den syntes mig forförende, — jeg fandt den logisk.". — Den almindelige Betragtning over Fåtalligheden af de medfödte syfilitiske Tilfälde i Samhold med Hyppigheden af Syfilis hos Mänd bidrog heller ikke lidet til at styrke denne hans Opfatning af Sagen. "Men", siger han, "denne Måde at se på, som mange andre utvivlsomt havde havt för jeg, kunde kun gifve Plads for simple Antagelser, ubestemte Sandsynligheder." — "Der er efter den Tid udfört et direkte Forsög, som mägtigt har bidraget til at styrke mine Forudanelser, og hvis videnskabelige Interesse byder mig at göre det bekendt. Da imidlertid dette Foretagende fra Experimentatorernes Side har nödvendiggjort et Skridt, som mange vil finde strafbart eller i det mindste fräkt, vil man tilgifve mig, at jeg af flere Grunde udelader enkelte Småomständigheder, som Navne o. desl. Observationens Värd vil for övrigt derved ikke i nogen Måde forringes."

---

[1]) Gazette hebdomadaire, 1864, Side 706.
[2]) LANCEREAUX, "Traité de la syphilis" 1866.

"Dette Experiment med sit vigtige Endemål har i sine forskellige Faser väret fulgt med alvorlig Opmärksomhed, og fortjäner således at tilkendes en höj Grad af Nöjagtighed."

"En Person med nys og fuldt udviklede secundaria havde lovet at skaffe Stoffet til Veje. — Der havde ikke väret anvendt noget som helst specificum mod hans Lidelse.

Denne Mands Säd, opbevaret med störste Omhyggelighed ved lunken Temperatur, blev umiddelbart efter Fremskaffelsen inokuleret til 4 Personer, som aldrig havde väret udsat for nogen syfilitisk Påvirking.

Alle de Instrumenter, som brugtes ved disse Operationer, var nye og således aldeles rene.

Hos 2 Personer indpodedes på vanlig Måde; der gjordes 3 Inokulationer til hver Overarm.

På Låret hos den 3:dje Person frembragte man ved Hjälp af Bomuld, fugtet med Ammoniak, efter TROUSSEAUX's Metode for Absorption af Medikamenter gennem Huden, en Vesikation af et Fingerböls Störrelse. Efter at Overhuden var fjärnet, placeredes på den blottede Hud en Charpiplumasseau, imbiberet med Sädväske. Der blev anlagt en Forbinding, som lodes urört i 24 Timer.

For at inokulere den 4:de Person anvendtes en lignende Fremgangsmåde som ved Prof. PELIZZARI's Forsög hos BARGIONI, ROSSI og PASSIGLI over det syfilitiske Blods Smitsomhed: udad og opad på venstre Overarm, ved Insertionen af deltoideus, bortskrabedes epidermis, og der gjordes tre små Tversnit. I dette åbne Sår anbragtes Indpodnings-Stoffet som hos N:r 3; (det anföres udtrykkeligt, at Plumasseauen imbiberedes rigeligt), og den blev liggende i 36 Timer.

Resultatet hos de to förste var: nogle Timer efter Operationen gav Indstikkene Anledning til en ubetydelig lokal Betändelse; Dagen derpå var ethvert Spor af inflammatorisk Reaktion svundet, og man genfandt kun yderst små ekkymotiske Prikker der, hvor Stikkene var gjorte. Og selv disse Småmärker var på 5:te—6:te Dag ganske og aldeles väk. Senere har der ikke väret noget som helst Tegn at se på Inokulationsstederne.

Hvad de to andre Individer angår, så frembragte ikke Anbringelsen af Säden nogen Virkning på Sårfladerne; de tilhelede med samme Hurtighed, som om der ikke havde väret

appliceret noget. Senere har der heller ikke väret Tegn på noget Slags Reaktion i disse Sår.

Foruden de jävnlige og omhyggelige Undersögelser, som disse fire Personer blev underkastede dagligt i mere end 10 Uger, var de fremdeles Genstand for opmärksom Iagttagelse omtrent i 6 Måneder til.

I dette Tidsrum optrådte heller ikke noget som helst specifiskt Tegn, hverken lokalt eller konstitutionelt; Huden så vel som Slimhinderne forblev fuldständigt urörte. Der fandtes med et Ord ikke Spor af, at nogen almen Infektion havde gjort sig gäldende.

To af disse Personer blev undersögt endnu en Gang til, omtrent 1 År efter Indpodningen; deres udmärkede Sundhedstilstand tjänte kun til at bestyrke det absolut negative Resultat af Experimentet[1])."

Forf. tilföjer, at "disse Forsög efter hans Opfatning byder Videnskaben värdifulde Bidrag til Lösningen af et vigtigt Problem. Og da deres Udlägning naturligvis vil indeholde et Angreb på visse Doktriner, som kun har Teorien til Basis, må man vänte at se en hel Del Protestationer mod dem. Der vil således uden Tvivl påstås, at dette Experiment, isär da det kun gav negative Resultater, ikke omfatter et Antal Pröver stort nok til, at det kan anses afgörende; — at den indpodede Säd ikke längere befandt sig i de samme Forhold som under Samlejet; — at Säden under Inokuleringen måtte undergå visse Temperaturforandringer, som kunde have virket altererende på dens Egenskaber; — at Spermatozoerne, som efter nogle Forfattere jo indeholder Giften, allerede har tabt sin Kraft og dermed naturligvis også sin Smitteävne."

"Disse Indvendinger er ikke uden en vis Betydning, det kan ikke negtes," siger M. selv. Men han advarer mod at tillägge dem for stor Vägt lige over for det bestemte negative Resultat, som Forsöget gav. "Lader os tage for os disse Indvendinger og undersöge dem, den ene efter den anden," foreslår han derpå; "måske vil vi under Analyseringen finde, at de er mindre vägtige, end de ved förste Öjekast synes."

Og han gennemgår dem så alle, både omhyggeligt og skarpsindigt og vidtlöftigt. Hans Slutsats er den, at "Modforestillingerne ikke var så synderligt stärke endda, idet ingen af

---

[1]) A. S. Side 358 og fölg.

dem har väret i Stand til at afkräfte hans Tro på Ikke-Kontagiositeten af en Syfilitikers Säd. Hans Overbevisning er urokkelig; og indtil et Bevis for det modsatte fremlägges, holder han sig overtydet om Rigtigheden og Sandheden af CULLERIER's Läre."

Inden jeg lägger Pennen, vil jeg gengifve og berigtige en Meddelelse i et nyt Värk fra en af vore egne. Jeg finder af Hensyn til CULLERIER og mig selv dette at väre min Pligt lige over for Kollegerne, af hvilke sandsynligvis kun de färreste har Anledning til selv at overbevise sig om Unöjagtigheden. Rigtig nok kommer jeg herved til at opholde mig lidt ved en fra den anden Lejr, hvilket ved denne Lejlighed ikke havde väret min Agt, da jeg tänker ret snart specielt at se noget närmere på en Del af dem. Men jeg berörer nu blot denne ene Sag, og vil gerne have den korrigeret så snart som muligt.

I 1868, da jeg förste Gang bragte Spörgsmålet om den foreliggende Affektions Ätiologi på Bane hos os, nävnte jeg gentagende CULLERIER som den, der i den nyere Tid först og stärkest havde fremholdt Faderens Udelagtighed i denne Smitteaffäre. Hovedmeddelelsen fra ham findes i "Archives générales", 1854, "Mémoires de la Société de chirurgie." Paris 1857, t. IV, og er senere optaget i hans "Précis iconographique des maladies vénériennes."

I mine to Kontinuationsbidrag af herhenhörende Kasus fra 1872 og 1873 har jeg stedse udhävet CULLERIER som den väsentligste Avtoritet for Lären om den fädrene Uskyldighed i Smitteindförselen ved den medfödte Syfilis, vel vidende, at andre, som HUNTER (1786), VASSAL (1807) og BEYER (1821) også havde udtalt sig således tidligere, men ikke så bestemt og grundigt, og heller ikke ganske på samme Basis, (HUNTER t. Ex.). I disse mine to Afhandlinger har Konklusionen stadigt väret den, at "de fortsatte Erfaringer förte mig mere og mere ind på CULLERIER's absolute Läre."

Denne franske Syfilograf synes Professor W. BOECK enten ikke at kende noget videre til eller ikke at sätte synderligt höjt efter det Kendskab, han angiver at have gjort med ham gennem en anden Mand, DIDAY nemlig.

Prof. BOECK skriver:

"Med Hensyn til Overförelsen fra Faderen har man opkastet Spörgsmål, om Faderen forinden de konstitutionelle Symptomer bryder ud, eller efter at disse tilsyneladende ere hävede, kan bibringe Barnet Syfilis. CULLERIER (se DIDAY, la syphilis des nouveau-nès Pag. 26) antager, at *kun Moderen under disse Omständigheder kan overföre Syfilis.* Jeg anförer denne Sätning her, fordi det gentagne Gange såvel andetsteds som hos os har väret anfört, at CULLERIER antager, at kun Moderen kunde overföre Syfilis til Barnet. Når Syfilis er bragt til Latens, antager altså CULLERIER, efter hvad DIDAY anförer, at Faderen ikke overförer Syfilis til Barnet, men dersom den konstitutionelle Syfilis hos Faderen er synlig (det siges ikke at den skal vise sig på genitalia), kan han overföre Syfilis til sine Börn. I Mellemtiden mellem den förste konstitutionelle Affektion og det förste Recidiv, eller i Mellemtiden mellem forskellige Recidiver skulde Faderen forplante sunde Börn, men dersom der viser sig noget Symptom, skulde Börnene blive syfilitiske. -- Dersom der ikke findes noget andet af CULLERIER end det af DIDAY citerede, da har man fortolket CULLERIER'S Ord meget fejlagtigt, når man har sagt, at han doecrede, at Faderen ikke overförte Syfilis til Afkommet. Jeg tror det vilde väre meget ilde, om Faderens Indflydelse på Fosteret var så stor, som CULLERIER antager. Det er for övrigt mig lige godt hvad CULLERIER antager eller ikke antager," o. s. v. [1]).

Om man end af Ordlyden i CULLERIER'S Ytring (jfr. DIDAY a. St.) tror at kunne udfinde en Slutning som den, der ovenfor er gjort, skulde jeg mene, det med fuld Ret tör påstås, at der er lagt mere i C:s Ord, end man er berettiget til, og meget mere, end den vilde göre, der kender og anerkender C. som Syfilidolog.

Vi skal se lidt närmere på Prof. BOECK'S Fremstilling, og så på DIDAY'S egen.

Indledningssatsen fra Side 148 hos den först nävnte vil jeg ikke ändse videre, skulde dog nok gerne have set Forf:s Mening om den förste Del af dette Spörgsmål, som nu alene antydes at have väret fremsat. — Den anden Del er så omtrent vort Spörgsmål. — Hvad Betydning der skal lägges i det umiddelbart derefter anförte om CULLERIER, at han "antager, at kun *Moderen* under disse Omständigheder kan overföre Syfilis,"

[1]) Prof. Dr W. BOECK, "Erfaringer om Syphilis," Kristiania 1875, Side 148 og 149.

bliver mig ikke rigtigt klart, dels fordi der 1:o spörges om *Faderen*, og dels fordi der 2:o spörges om to forskellige Forhold, både stedfindende og fuldfört Infektion.

Hvordan Prof. BOECK dernäst "efter DIDAY" kan tillägge CULLERIER fölgende Udtalelse: . . . . . "men dersom den konstitutionelle Syfilis hos Faderen er synlig, kan han overföre Sygdommen til sine Börn," er mig endnu mindre klart. I alle Fald findes ikke i den Udgave af DIDAY (Universitetsbiblioteket tilhörende), som jeg har liggende for mig, disse Ytringer hverken som C:s eller nogen andens.

Jeg skal tillade mig af denne min Original at citere hvad hermed står i Forbindelse:

DIDAY fremsätter a. St. Side 24 fölgende Spörgsmål: "Vil en Mand med latent Syfilis avle et syfilitisk Barn?" Herpå gives intet bestemt Svar; men Side 25 heder det, efter at det er omnävnt, at dette Problem har fåt forskellige Lösninger: "Det synes naturligt at antage, at en Diatese, som endnu ikke er kommen til Udbrud, eller som ikke längere giver sig tilkende med synlige Fänomener, må väre mindre udpräget og selvfölgeligt mindre egnet til at overföres end den, der frembyder sig i sin fulde Udvikling." Som Bevis herfor leveres det tidligere i denne Afhandling (S. 16) meddelte Tilfälde om den unge Mand, som giftede sig i et symptomfrit Interval 1 År efter Infektionen, besvangrede sin Kone strax, men som 3 Måneder efter Brylluppet fik et stärkt Recidiv under Opholdet i Aachen. — Barnet födtes friskt og forblev friskt.

"Men om denne Frihed for Smitte hos Fosteret, under *disse* Omständigheder, er *mulig*, siger D. Side 26, vilde man bedrage sig, og det til stor Skade for Familjerne, hvis man anså den for *sikker*. — CULLERIER, Overlägen ved l'Oureine, har sagt mig, at han tror, at den bedrövelige Ävne til at overföre Syfilis til Börnene, når Sygdommen er latent, ene og alene tilkommer Moderen, ikke Faderen." (M. CULLERIER, chirurgien de l'Ourcine, m'a dit qu'il pense que ce fâcheux pouvoir de transmettre la vérole à ses enfants, quoiqu'on n'en ait plus de traces au moment de leur procréation, appartient à la mère seule et non au père.)

Dette er C:s Ord efter DIDAY, ikke noget andet eller mere, og slet ikke den inverterede Slutning, som Prof. BOECK ovenfor har tillagt ham. — DIDAY tilföjer umiddelbart efter at have

citeret hine Ord: "Det er kun med Fakta, man må svare på denne skarpsindige Observators farlige Paradox."

Han går så over till at referere nogle af de mest "afgörende" og modbevisende Kasus, som vi ikke vil opholde os ved, da de intet Bevis indeholder. DIDAY siger derefter S. 27: "Men denne syfilitiske Tilstand uden ydre Tegn frembyder to meget forskellige Perioder: enten befandt den syge i Prokreationsöjeblikket sig mellem to Udbrud af universelle Tilfälde, eller i Mellemrummet mellem Chankeren og secundaria." Og han spörger så: "Er han lige skikket til i det andet som i det förste Tilfälde at overföre Syfilis gennem Säden?"

Efter denne Udskrift vil det falde enhver let at tildele hver sit i det fra "Erfaringer om Syphilis" citerede. — Og jeg for min Part tör trygt påstå, att jeg ikke har "fortolket CULLERIER meget fejlagtigt" hverken efter den ene eller den anden Forfatter. — I dette Citationskapitel har jeg väret noget vidtlöftig, det indrömmes villigt. Men jeg önskede gerne at frigöre både CULLERIER og mig for Skinnet af at have faret med lös Tale.

Stockholm, 1875. P. A. Norstedt & Söner.

ADAM ÖWRE: **Sur l'étiologie de la syphilis héréditaire.**

Déjà trois fois auparavant l'auteur a traité ce sujet séparément: en 1868 ("Quelques notions sur l'origine de la syphilis héréditaire"); en 1872 ("Par qui se transmet la syphilis héréditaire?") et en 1873 ("Nouvelles données pour résoudre la question: Par qui, du père ou de la mère, se transmet la syphilis héréditaire?") [1]).

En 1868, après avoir examiné les cas intéressant directement la matière, dans les archives de l'hôpital de l'Université ainsi que dans sa clientèle, l'auteur formula une conclusion conforme à celle de M. H. Mireur dans son "Essai sur l'hérédité de la syphilis", Paris 1867: "L'influence paternelle, nous la considérons comme extrêmement rare, comme exceptionnelle."

Il se sentit disposé à donner, avec Cullerier, une réponse tout-à-fait exclusive à la question précitée: *par la mère seule;* mais il ne l'osa pas, en raison d'un seul cas qui lui semblait douteux et trop peu éclairci.

Le nombre des pères (malades privés) était de 12, celui des enfants de 19.

Dans l'ouvrage de 1872 il a, pour plus d'exactitude et de sûreté, tiré exclusivement ses observations des annotations sur sa clientèle privée. — Ainsi l'auteur a commencé par traiter le père pour la syphilis, et a continué ensuite à l'observer constamment dans sa vie, même comme père de famille, et *il ne s'est pas présenté un seul cas* où le père ait produit des enfants spécifiquement infectés.

Alors il avait 24 pères de cette catégorie, ayant 42 enfants.

Le traité de 1873, tiré des mêmes matériaux, donne exactement le même résultat: *point d'enfants infectés.*

Le nombre des pères s'est élevé à 29, celui des enfants à 55.

En face des opinions divergentes des différents auteurs, on trouve ici un rapprochement positif avec la doctrine de Cullerier; l'auteur pense que, pour arriver à la vérité, il faut travailler sur un terrain limité, privé, où il soit possible de rechercher et de suivre authentiquement toutes les circonstances. Sur un terrain plus public et plus développé, comme par exemple dans les policliniques et les cliniques ambulatoires, on est beaucoup plus exposé à recevoir des communications erronées et fausses. L'expérience de la clientèle privée est la seule qui nous permette de tirer des conclusions exactes.

---

[1]) Le premier de ces traités se trouve dans les "*Forhandlinger ved de Skandinaviske Naturforskeres tiende Möde i Christiania,* 1868", le deuxième dans les "*Nordiskt Medicinskt Arkiv*", 1872, et le troisième dans le même recueil, 1873.

Il est d'autant plus nécessaire de connaître à fond l'état de santé des deux époux, qu'un père innocent et absent peut risquer d'endosser la faute de la mère.

L'auteur fait remarquer qu'il n'est question ici que de pères ne présentant pas de phénomènes locaux, par conséquent seulement de la possibilité de l'infection du fœtus par le sperme, et non de la transmission de la maladie comme telle à la mère; car en ce cas la question change de face.

Le présent traité de 1875, composé comme les autres de matériaux privés, continue de présenter le même résultat: *jamais aucun symptôme d'infection chez les enfants.*

Le nombre des pères s'est élevé à 42, celui des enfants à 89.

Sur ce nombre d'enfants, 3 sont morts: l'un de rachitis, le deuxième d'hydrocéphale aiguë, le troisième de pleuropneumonie. Quant à 5 de ces enfants, l'auteur les a perdus de vue, 3 étant émigrés et les 2 autres ayant changé de lieu de domicile.

Les *mères* respectives se portent *toutes* très bien, *sans avoir jamais présenté le moindre symptôme d'infection.*

Le résultat de ces observations est donc en 1875 le même qu'auparavant:

1° Le père atteint d'une syphilis latente constitutionelle n'a aucune part directe au développement de la syphilis héréditaire.

3° L'enfant d'un tel père est *sain* et *bien portant.*

3° La syphilis héréditaire suppose *toujours* une mère *infectée.*

4° Le sperme d'un homme syphilitique n'exerce *aucune* influence sur l'organisme de la mère, ni directement ni indirectement (par grossesse).